

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN.

REDACTIE: Transvaalkade 105 huis Amsterdam
ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50 per halfjaar. Losse Nummers . . . 5 Cent

op de eigen kracht. Van uit de verte moet de revolutie komen. Uit Rusland, en door eer. oorlog in Azië en de Stille Zuidzee. Men is geheel tot de contra-revolutie overgegaan.

Als vergoeding voor de verdwenen hoop krijgt de C. P. enige banvloeken van het potsierlijk tirannische D. Wijnkoop heet.

Terwijl de crisis in Europa toeneemt, terwijl Rusland en de derde Internationale evenals de Tweede, het I.V.V. en het R.V.I., het kapitalisme opbouwen, voegt de C.P. zich rustig daarbij en zweert de revolutie af. Men vergelijke daarmee de K.A.P. die juist nu een partij wil vormen, die uit niets dan revolutionaire communisten bestaat, en die juist nu den grondslag wil leggen voor revolutionaire economische organisatie van het proletariaat: den A. A. B. en de bedrijfsorganisatie. De C. P. zweert de revolutie af. De K. A. P. gaat haar tegemoet.

BERICHT.

1. Er moest zeer veel copie blijven liggen.
2. Dezez dagen verschijnen bij ons: **DE KLASSENTOEGANGSORGANISATIE v.h. PROLETARIAAT** door H. GORTER en **DE 3e INTERNATIONALE OP SLEEPTOEWAN VAN DE INTERNATIONALE BOURGEOISIE.**
3. De administratie verzocht onmiddellijke toezending der colportage-gelden.

Onze vergadering met Gorter.

Goddank, ditmaal weer eens een vergadering van communisten zonder den hoogeroemden „geest van Moskou“.

De opkomst was voor deze eerste openbare vergadering der K.A.P. in Rotterdam boven verwachting goed.

De talrijke arbeiders, die de Veilingzaal geheel vulden, hebben met aandacht geluisterd naar wat de Kommunistische Arbeiders-Partij hen bij monde van Gorter te zeggen had.

Gorter begon met er op te wijzen, dat de steeds scherper wordende crisis der arbeiders voor geen andere keuze stelt, dan tot de daad van de revolutie over te gaan of anders langzaam uit te sterven. Het leger der werklozen neemt steeds toe, de koopkracht der uitgebuitenen steeds af; de productie moet ingekrompen worden, wat dan weer nieuwe werkloosheid veroorzaakt. Maar ofschoon het kapitaal economisch steeds meer achteruit gaat, staat het er politiek veel beter voor dan eenige jaren terug. Dat komt, omdat het nog over de macht, d.w.z. de middelen beschikt om zijn leven te redden, ten koste van het proletariaat. Daartegenover staan de arbeiders uiterst zwak; het ontbreekt hen aan inzicht en revolutionairen wil. In Duitsland, waar zij in 1918 de macht in handen kregen, gaven zij die weer over, omdat zij al tevreden waren met de republiek. Zij vergaten, dat zij daarvoor het kapitaal nog niet kwijt waren.

Thans dringt het kapitaal ook Rusland weer binnen. Wij maken er de Sowjetregering geen verwijt van, dat zij concessies doet, want de nood dwingt haar daartoe. En zoolang de revolutie hier uitblijft, zal zij niet anders kunnen doen. In dit verband, moeten we er echter op wijzen, dat er van Rusland en de Russische communisten al jarenlang een verkeerde voorstelling door de C.P. en de Tribune is gegeven. Het werd altijd zoo voorgesteld, alsof de communisten daar dat heele ontzaglijke rijk beheerschten, alleen, met de arbeiders. Maar in werkelijkheid waren de boeren de baas d.w.z. geen communisten. In hun nood hebben de Russische communisten hun hoop gebouwd op massa-partijen, die in West-Europa moesten komen. Die komm. massa-partijen zijn er ook gekomen, door de autoriteit van Moskou, maar zij waren slechts communistisch in naam. Het is dan ook een fiasco geworden. Wat is er van de cellentaktiek geworden? Laat men één land aanwijzen, waar dat iets uitgewerkt heeft.

Wat wil de K.A.P.? Ten eerste willen wij een partij van zuivere communisten, ten tweede zijn wij antiparlementair en ten derde doen wij niet mee aan het versterken der vakbeweging, maar bevorderen wij de bedrijfsorganisatie.

Moscou zegt, wij moeten tot de massa gaan, wij zeggen de massa moet tot ons komen. Hoe wilt gij met een onbewuste massa de revolutie maken hier in West-Europa? En meent men soms, dat wanneer de arbeiders hier tot de revolutie komen, zij tot Wijnkoop en de C.P. zullen zeggen, nu moeten jullie de dictatuur uitoefenen? Wie dat beweert, weet van de verhoudingen hier en in West-Europa niets af, of hij begrijpt

het niet. Wij zijn daarom tegen partij-dictatuur maar voor de klasse-dictatuur. De in den algemeenen arbeidersbond vereenigde arbeiders en de partij samen moeten de macht uitoefenen.

Zes van de aanwezigen namen aan het debat deel. Ravesteijn, die uitgenoodigd was, ontbrak. Andere dan de gewone Moskousche argumenten werden niet gehoord.

Was voor ons een goede avond.

De CHAOS.

De economische en financiële chaos, leidt tot nog grotere concentratie van 't bankkapitaal . . . en tot verdere verproletariseering van de middenstand.

De Pfälzische Bank in Ludwigshaven heeft 340 miljoen Mark verloren door speculatie's van een der directeuren. Faillissement stond voor de deur. De Deutsche Bank die met de Pfälzische verbonden was, heeft echter de zaken overgenomen.

Dit feit stelt door het gemak, waarmee de Deutsche Bank zich ter voorkoming van moeilijkheden van ernstiger aard aansprakelijk stelt voor door andere geleden verliezen, die in de honderden miljoenen Markten loopen, wel de kracht der Deutsche Grossbanken in het licht.

Ook de blijkt hieruit wel, hoe ontzaglijk de winsten moeten zijn, die door deze instellingen thans worden gemaakt, en die anders voor stille reserves zouden zijn aangewend. Intusschen is thans het eindresultaat, dat de directe invloed der Deutsche „Grossbanken“ in de provincie opnieuw aanmerkelijk is toegenomen.

„Hbl“.

Alg. Bankver. A. G. Düsseldorf heeft haar betalingen geschaakt. 200 miljoen Mark verloren in valutahandel.

In Hamburg is de bankiersfirma Köhler, Borchard & Marum tengevolge van ongelukkige wissel-speculaties gefailleerd.

De Deutsche textielindustrie werkt met 80% van haar spoelen.

In Cuba is zooveel onverkochte suiker, dat men van plan is de suiker te vernietigen. Anders moeten de prijzen omkaan. En volgens de bekwaame financiële overzichtschrjver van het „Hbl.“ schijnt dit duivelsche plan van de Cubaansche regering zelf uit te gaan.

Van de C. P. naar de S. D. A. P.

„De heer J. Deunk, lid van den gemeenteraad van Lonneker, bedankte dezez dagen als lid van de C.P. en heeft zich aangesloten bij de S. D. A. P. Naar wij vernemen is in de vergadering der sociaal-democratische Federatie Lonneker besloten, dat behoudens goedkeuring van het Partijbestuur, de heer Deunk geen ontslag zal nemen als raadslid. Dit besluit is in hoofdzaak gegrond op de omstandigheid, dat de heer Deunk op de Communistische lijst geen opvolger en zijn zetel dus waarschijnlijk aan een niet socialistische partij zou komen. Aldus de krant. Dus met pak en zak overgelopen! Het eerste schaap is over den dam. De S. D. A. P. wacht met open armen op het restje partij- en leiderslaven uit de C.P.

De enkelen, die nog iets revolutionairs en hun proletarisch zelfbewustzijn bewaard hebben, komen bij de K. A. P. Als geheel schuift, neen vliegt, de C.P. naar rechts; alleen de dictators zullen geduld moeten hebben om weer in de schoot der moeder-S.D.A.P. opgenomen te worden. Ze houden daar niet van concurrenten in revolutie-frases en demagogie.

Geval-Deunk is leerzaam. Meermalen verklaarde hij openlijk eerst vakvereenigingsman en dan communist te zijn. We nu, de C.P. wil de samensmelting van N. A. S. en N. V. V. en Deunk trekt de consequenties, hij „zoekt de massa“ en . . . gaat alvast in de S. D. A. P. Hij is altijd een goed parlementariër geweest, en de S. D. A. P. zal eer met hem inleggen. Hij was de eenige arbeider van betekenis en denkracht in het groepje van 15 man, dat in Enschede aan de C.P. was blijven hangen. De storm, die opsteekt over de arbeidersklasse heeft hem daarheen gevoerd, waar hij hoort. Gelukkige Deunk! En gelukkig wij, die door dien zelden storm die oaze arbeiderskoppes aangrijpt die opgaat uit het worstelende Duitsland, neergezet zijn waar wij hooren. In de K. A. P. van Nederland.

In Engeland terug tot voor 1914.

Ons bereikte het bericht dat op 19 November de werkgevers in de Britsche machine-industrie met de betrokken vakbond (de amalgamated Engineering Union) een overeenkomst hebben geteekend, waarbij bepaald wordt dat de werkgevers zich niet zullen bemoeien met de „eigenlijke vakbond functies.“ De omschrijving van die functies ontbreekt. Doch de arbeidersleiders

moesten zich verbinden, alle inmenging in de bedrijfsleiding op te geven. Zoo verliezen dus deze comitees van „shop stewards“ allen invloed dien ze in de oorlogs-aren veroverd hadden. Vooral wat betreft het overwerk.

De beslissing daarover komt geheel aan de werkgevers, ook al moeten er arbeiders op straat gegooid worden.

Dit is weer een les voor de Europeesche arbeidersbeweging. Bedrijfsorganisatie binnen de oude lijst van de vakvereenigingen is niet mogelijk, loopt uit op boerenbedrog. Waarbij komt dat de „shop stewards“ zich vastgelegd hebben aan de Russische taktiek, en zich lieten vergiftigen door de Derde Internationale.

Neen volledige vernieuwing zal vooral noodzakelijk zijn onder het dood-georganiseerde politiek-ongeschoolde Engelsche proletariaat.

De gevangen Raadsleden.

De gevangen leden van den gemeenteraad van Beley, (bij Londen) zijn in den ochtend om zeven uur door de werklozen, die het stadhuis bezet hadden, vrijgelaten, nadat overeengekomen was dat een deputatie uit de raadsleden en de werklozen zich naar de commissie, die over de bijdragen voor werklozen zeggenschap heeft, zou begeven en bij haar zou aandringen op het betalen van het „tradeunion“ loon aan werklozen.

Het is bewezen, dat van de 130 werklozen, die het stadhuis bezet hadden, slechts 20 te Beley thuis behoorden, de overige waren uit de naburige gemeenten Woolwich en Eltham gekomen. Toen zij 's morgens vertrokken waren, bleek dat zij in het stadhuis wanorde gesticht hadden in de kantoorlokalen; zij hadden de elektrische lampen met roode lappu omwoeld en bijtetten geplakt, waarin zij opwekten tot het vormen van een revolutionair leger.

Stakingen in Amerika.

Aantal stakingen in 1916 3789, 1917 4452, 1918 3353, 1919 3569, 1920 3167.

Groote stakingen in 1920 waren zeldzaam, evenals die waarbij geweldadene voorkwamen.

Het aantal wilde stakingen, d. w. z. die welke door de betreffende vakvereenigingen niet werden goedgekeurd nam in 1920 sterk toe.

In 1917 waren het er 72
1918 58, 1919 125, (851.000 man) 1920 251, (1053.000 man).

Revolutionair Parlementarisme.

Gemeenteraad Leiden. Aan de orde zijn de voorstellen tot regeling van het schoolgeld.

Knuttel (C.P.) is tegen deze voorstellen. Hij wenscht algemeen kosteloos onderwijs. Nu dit niet kan, zal hij het systeem moeten aanvaarden, maar hij zal streven naar een schaal, die zoo hoog mogelijk aanvoegt.

Ziehier 't verschil tusschen 't parlementarisme van de z.g. burgerlijke partijen en 't revolutionair parlementarisme van de C.P. Wat? Zie je 't niet? Ik ook niet!

Verantwoording Steun „De Kommunist.“

Ontvangen van: H. S. f. 2.—, R. M. f. 1.—, S. f. 0.50
H. B. f. 2.50, A. f. 1.—, T. f. 1.—, J. A. f. 0.20, J. D. f. 0.25,
G. L. f. 0.30, J. G. de R. f. 0.50, S. B. f. 0.50, T. B. f. 0.50,
A. B. f. 1.—, H. R. f. 1.—, J. G. f. 1.—, H. Z. 1.—, H. R.
f. 0.50, H. B. 1.—, R. v. S. f. 0.25, H. B. f. 0.25, J. B.
f. 0.50, J. G. f. 2.50, N. N. f. 10, B. f. 1.—, B. G. f. 1.—,
B. M. f. 2.—, W. v. V. f. 2.—, A. H. B. f. 0.50, M. G.
f. 0.50, Th. B. f. 0.50, A. J. H. S. f. 0.50, B. H. f. 0.50,
S. f. 1.—, N. N. f. 2.50, J. A. f. 0.50, L. D. f. 1.—, B. H.
f. 0.50, H. S. f. 2.—, J. A. f. 0.50, Z. f. 0.50, B. f. 0.50
Totaal f. 0,46,80 Vorige verantwoording f. 52, 25 Eind
Totaal f. 99,05

De afd. Enschede der K. A. P. N. dankt alle kameraden voor de door hen verleende steun bij het uitgeven van „De Kommunist“. Het geld dat na publicatie van de 3 nummers zal blijken over te zijn, zal tot steun van het landelijk orgaan der K. A. P. N. gebruikt worden.

INVULBILJET.

Ondergeteekende abonneert zich tot wederopzegging op „DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDER“.
Prijs f1.50 per half jaar.

NAAM ADRES

De Eenheid van het Proletariaat.

In ons vorig nummer hebben we reeds een en ander gezegd van het z.g. „eenheidsfront“, dat verschillende leiders in de arbeidersbeweging tot stand willen brengen. We willen er nu niet meer van zeggen. Maar we hopen schreef. We leefden toen in de bekende revolutie-dagen, toen vele arbeiders de oogen doen openen, door ze nu voor te leggen, wat Liebknecht in de Rothe Fahne van 19 Nov. 1918 Enoveral weerklonk deroep om Eenheid. Maar Liebknecht wilde geen schijn-eenheid. Hij wilde geen valsche illusie's bij de massa's wekken. Maar welke eenheid.

Eenheid! Wie kon haar inniger verlangen en er meer naar streven dan wij? Eenheid, die het proletariaat sterk maakt tot vervulling van zijn historische zending!

Maar niet iedere „Eenheid“ maakt sterk. Eenheid tusschen vuur en water bluscht het vuur en verdampt het water. Eenheid tusschen wolf en lam werpt 't lam ten prooi aan de wolf. Eenheid tusschen proletariaat en heerschende klassen offert het proletariaat. Eenheid met verraders beteekent nederlaag.

Alleen gelijk-gerichte krachten worden door vereeniging gesterkt. Elkaar tegenwerkende krachten te zamen klinken, beteekent ze verlammen.

Gelijk-gerichte krachten binden: dat is ons streven. Ongelijk-gerichte krachten samenkopen, om de radicale stroomkracht der Revolutie te remmen en af te buigen, dat is het streven der tegenwoordige eenheidsapostelen, net zoo als dat het streven der eenheids-predikers gedurende de oorlog was.

Politiek beteekent Daad. Samenwerking tot de Daad stelt eenheid over weg en doel voorop. Wie met ons in doel en weg instemt, is ons een welkome strijdmakker.

Eenheid in de geest, in gezindheid, in wil en handelen, dat alleen is waarachtige Eenheid. Eenheid in de frase is een dwaallicht, zelfbedrog of bedrog.

De eenheidsapostelen willen de „revolutie“, die nauwelijks begonnen is, reeds nu likwidieren. Zij willen de beweging in rustige banen sturen, om de kapitalistische maatschappij te redden. Zij willen door het herstel van de klassenstaat het proletariaat de macht weer uit de handen ontfutselen, onderwijl zij het door de eenheidsfrase hypnotiseeren. Zij vallen ons aan, omdat wij dit voornemen hinderen, omdat wij het ernstig en eerlijk meenen met de bevrijding der arbeidersklasse, met de socialistische wereldrevolutie.

Kunnen wij met hen eensgezind zijn, die niets anders zijn, dan socialistisch verkleede zaakwaarnemers van de kapitalistische uitbuiters?

Kunnen, mogen wij ons met hen verbinden, zonder ons schuldig te maken aan hun aanslagen?

Eenheid met hen ware het verderf voor het proletariaat, ware 't prijsgeven van 't socialisme. Het komt geen broederlijke handdruk toe, met hen past geen eenheid, alleen strijd.

De arbeidende massa's zijn de voltrekkers der sociale revolutie. Helder klassebewustzijn, klare erkenning van haar historische taak, vaste wil deze te vervullen, kracht van daad met zekerheid van doel, dat zijn de eigenschappen zonder welke zij haar werk niet kunnen volbrengen. 't Verstrooien der nevels van eenheidsfrases, 't aan de kaak stellen van alle halfeheid en lauwheid, 't ontmaskeren van alle valsche vrienden der arbeidersklasse is dan het eerste gebod — heden meer dan ooit. Alleen uit niets ontziende kritiek kan klaarheid groeien. Alleen uit klaarheid eenheid. Alleen uit eenheid van zin, doel en wil de kracht tot schepping van de nieuwe wereld van het socialisme.

Nieuwe Wegen.

De journalisten denken en schrijven, de parlementariërs spechen, en de vakvereenigingen en partij-bonzen leiden en onderhandelen. Door hen worden de massa's voorgedacht en voorgelicht, bewerkt, geleid en verhandeld. Zij slaan de geestelijke munt en pasmunt, die onder de massa's circuleeren. Zij de massa's zijn de geuniformeerden naar den geest.

Maar er zijn enkelen die willen beginnen een nieuw begin, die werkelijk willen zijn; meer willen zijn dan materiaal, meer willer zijn dan werktuig. Zij willen de oude wegen en bruggen afbreken waarover de herders met hunne kudden gaan.

Een nieuw begin. Een begin van het beginsel van de bevrijding van den arbeid, geweven op de weefgetouwen van dezen tijd bij den arbeid zelf. Een onmiddellijk begin en een juiste schrede op den grooten weg der revolutie naar het communisme.

De hooggeprezen eenheid en saamhoorigheid van leiders en massa's, van bonzen en organisaties is verworpen tot de eenheid van den dood, en de saamhoorigheid is die van gebieder en onderdaan. Werkelijke éénheid is levendige onderscheidenheid; werkelijke saamhoorigheid: diepe wijde solidariteit. Hier is de verbastering, de verbuging van het leven, de bitiere spolvorm van het echte. De leider is de dictator, de gebieder, in het bezit van een apparaat, waardoor hij macht heeft over de geesten. De massa is voor hem getal, gaat in de telbaarheid op, wijl dat, wat boven het telbare uitgaat en wezenlijker is dan het getal, veronachtzaamd wordt niet alleen doch als een hebberlijkheid wordt onderdrukt.

In de oude en nog bestaande bewegingsvormen der arbeidersklasse, vak en politieke vormen, spiegelt zich het karakter dezer maatschappij, die hen schiep. De bezitsverhouding tusschen leiders en massa ontleent haar typisch karakter aan de bezitsverhoudingen dezer of privaatzit en uitbuiting berustende maatschappij. En naarmate die massa meer uniform is, naar die mate is het bezit van den leider vaster, en zekerder zijn macht. Hij, de leider, is krachceens dit bezit natijverig. Hij duldt niemand naast zich en duivelen zijn de opposanten, die uitgeworpen moeten worden.

De overwinning, de zegeraal, gaat van het onmiddellijke tot het middellijke. Dus moet de arbeider, die de bevrijding van zich zelve en zijn klasse nastreeft, zich allereerst bevrijden, losmaken, van zijn leiders en zijn leidersorganisatie. Dit is het eerste, het onmiddellijke begin van het begin van zijn bevrijding. En zoo is dit eerste beginnen en zelfdenken en zelfdoen.

De massa, die enkel reëel en werkelijk is in de individu, komt tot initiatief in den enking en zij doet dit ook nu, waar de enkelingen zich afvragen: hoe worden wij als klasse machtig? Met welke middelen overwinnen wij? Zij, die enkelen, weten zich als deel van een groot geheel, hun klasse, en tevens als geheel van een groter deel: de Menschheid. Zij weten zich weliswaar nog als enkelingen temidden van de miljoenen, doch zij weten zich in het bezit van het wezenlijk algemeene van het begin der revolutie, dat radicaal is, d. w. z. bij den wortel begint en niet schroomt noch aarzelt om den bijl te leggen aan den wortel van het kwaad met zijn velerlei vertakkingen nl. het privaatzit.

In de vak- en politieke organisaties zijn de leiders de plaatsvervangers der massa's. Zij denken, schrijven, spreken en onderhandelen voor en namens haar. De leider is alles de massa niets, wijl de bezitsverhouding ook in deze machtsverhouding is. Het privaatzit dat met wortel en tak willen vernietigen, beginnen we allereerst te vernietigen door de leidersorganisaties te vernietigen. Zij zijn scheppingen, behept met de wezen en karaktereigenschappen van het kapitalisme, volkomen passende in het evolutionaire tijdperk, dat achter ons ligt. Het wezen dezer organisaties is niet revolutionair, maar reformistisch, hervormend op den grondslag, en binnenhet raam van het bestaande, wat in wezen is bevestiging en versterking van het bestaande. In het evolutionaire tijdvak hadden deze organisaties betekenis. In het revolutionaire daarentegen, dat we zijn inge-

treden, werden de voor het betreffende tijdvak goede tendenzen slecht, en hun zelfhandhavingsdrang is nu contra-revolutionair. De historie van de 2de Internationale is daarvan het afschrikvekkend voorbeeld en die der 3de dreigt het te worden niet alleen, doch vertoont dit reeds in zijn wezensgelijke trekken. Beide zijn contra-revolutionair.

De eenmaal bruikbare organisaties van het proletariaat en de daarbij passende openen en strijdleuzen, die zich tegen de klasse overerschering der bourgeoisie richtten, bogen zich tot stevige krammen om, waar door het proletariaat vaster aan het kapitalisme bevestigd werd. Zoo verkeerde zich, ondanks de verscherping der klasse tegenstellingen, door de snelle concentratie en ophooping van het kapitaal en de pauperiseering der miljoenen, het binnen een bepaalde ruimte van tijd goede, tot het siechte. En met deze verkeerung van het goede tot het kwade, sluit zich in het groot gezien het oude revolutionaire tijdvak van het kapitalisme af en opent zich tevens het andere: het revolutionaire.

Staan we dus ontkennend op grond van de maatschappelijke ontwikkeling tegenover de leidersklicken en de leidersorganisaties, zoo staan we daarentegen bevestigend tegenover het nieuwe, de revolutionaire scheppingen van het proletariaat in dit veranderde tijdvak.

Ons noon tegen het oude is tevens ons ja tegen het nieuwe. En dit antwoord, dat tevens een bevestiging zijn zal van onzen arbeid van iederen nieuwen dag, zegt verder: gij arbeiders, die nog categorisch naar het vak gescheiden en georganiseerd zijt, gelijk het kapitaal vroeger naar beroepen, nu de kapitalisten u zelf de objectieve vormen voor Uw vorm van organisatie voorbeeldelijk toonen, leert van hen, hoe gij u organiseeremoet. Het Kapitalisme toont u in steeds volkomener mate toenemende vereeniging van gescheiden productie-takken. Het gecompliceerde reuzenbedrijf, dat velerlei takken der productie georganiseerd heeft, is hiervan het voorbee d. Het Kapitaal organiseert nu allerlei productiegebieden in een machtig reuzenbedrijf. Het zijn derhaive nu de bedrijven, waarin het proletariaat, waarin gij, arbeider, u organiseren moet. Het is daar, waarin het zijn revolutionaire kracht oefenen en machtig worden kan. Organisatie op den grondslag van de bedrijven. Dit is de weg, die de revolutionaire ontwikkeling ons wijst. Dit is de weg, die leidt tot de zegeraal van het proletariaat. Daar in de bedrijfsorganisatie is ieder arbeider nu door de ontwikkeling van het kapitalisme zelf op de kamplaat gebracht, waar hij zich oefenen en scholen kan en waar hij in hecht en sterk verband zijn eigen groote betekenis en macht in zich voelt. Waar beter dan daar kan hij één met de makers voelen in onderscheidenheid van werking?

Waar beter dan in deze organisatie kan hij uitgroeien boven zijn individueel egoïstisch bestaan, waar de saamgesteldheid van het arbeidsproces hem de onverbreekelijke saamhoorigheid leert?

Waar kan de massa werkelijker zijn dan daar waar de mogelijkheid—het vermogen, onmiddellijk voorhanden is en deze slechts den aanstoot der idee de revolutionaire gedachte en wil behoef, om waar te worden?

Onze onverbiddelijke leermeesters, de historie, toont ons het vreeselijk, ja het bijna wanhopig te kort der massa's aan inzicht, aan geloof en durf. Doch de lessen, die de historie ons geeft, houden de verklaring in, waarom de arbeidersklasse nog niet in staat was de wereldbedrijvende daad te doen. Haar eigen scheppingen droegen de doodende kiemen van het kapitalisme.

Door de werkingen van het kapitalisme, die zich als de ééne werking van dit monsterachtige lichaam in alles en allen als oorzaken en gevolgenreeksen doorzetten, zien we het verleden nu als noodwendigheid achter ons liggen. Doch deze ontvangens lessen, de historie leeren ons nu, op welke wijze wij overwinnen kunnen. Zij leeren ons, hoe wij noodwendig vrij kunnen worden.

Tusschen de mogelijkheid en de komende werkelijkheid ligt de idealiteit, de innerlijke noodwendigheid, die één is met de vrijheid en zich als proletarische revolutionaire zelfwerkzaamheid zal openbaren. Een

revolutionaire werkzaamheid, die haar ersatz niet heeft in beroepspolitie, noch in vakverenigingsbonzen, doch die de oude moerasse, wegen verlaten heeft en nu op den weg der proletarische zelfbeleving haar vaste schreden richt.

Over een Bulgaarsche Massa-Partij en de K. A. P. van Bulgarije.

Het opportunisme, dat door Moskou tot principe verheven werd, doet zijn ontbindende werking in alle landen reeds gevoelen. Het proletariaat is weer aan 't zelfde reformisme uitgeleverd als tijdens de bloei en de nabioei van de 2e Internationale.

't Eenheidsfront, dat internationaal wordt opgericht, levert de revolutionaire massa weer aan de contrarevolutie uit. We weten reeds, hoe de volgens Sinowjew „roemwaardige partij van het Duitse proletariaat“ met de Scheidemann, Noske, Levi's, Crispiens enz. een eenheidsfront vormen tot 't behoud van de kapitalistische Duitse Republiek. We weten, hoe ze in Saksen en Thüringen de coalitie-regering steunt.

Een even schoone spruit aan Moskou's stam is de C. P. van Bulgarije.

We moeten niet vergeten, dat deze partij op 't 2e Wereldcongres in Moskou aan 't revolutionaire proletariaat werd voorgoed, als een voorbeeld, hoe 't parlement „revolutieaar“ kon worden gebruikt. Dat schijnt dan daarin te bestaan, dat ze stemde voor een „goedkoopere loning“ (Dus niet als bij ons). Dat zij stemt voor de regeringsvoorstellen inzake inkomstenbelasting, voor de verhoging van de salarissen van der officieren.

Ons lijkt dit revolutionair parlementarisme niet aantrekkelijk.

Geen wonder dan ook, dat de minister-president Stambolsky mocht verklaren, dat hij de Bulgaarsche C. P. volkomen gebonden had. Dat de eens zoo gevreesde C. P. slechts een tamme beer was, die hij de tanden had uitgebroken en de klauwen had geknipt. Die hij laat dansen als hij 't noodig vindt, om de burgerlijke partijen in bedwang te houden.

't Is jammer dat deze partij aan revolutionair parlementarisme doet. Want anders is 't toch heusch een nette, fatsoenlijke partij. Zij bezit de prijzenswaardige eigenschap „zich niet te laten provoceren“. Zij verklaart daarom voortdurend, dat zij op de bodem van de grondwet staat, terwijl de regering en haar organen deze bodem verlaten hebben.

't Revolutionaire parlementarisme heeft de C. P.-ers de meerderheid in vele steden en dorpen doen verkrijgen. Zoo moesten deze revolutionairen er toe overgaan de indirecte belastingen te verhoogen. Dan heeft men nog als nieuwste revolutionaire methode uitgevonden, om deel te nemen aan de verkiezingen der geestelijken.

* * *

Deze revolutionaire massa-partij kan niet anders dan burgerlijk zijn. Reeds door haar samenstelling. 't Officieele bericht eind 1920 geeft op:

Arbeiders-Oppositie in Sowjet-Rusland.

door
A. KOLLONTAI.

Bureaucratie of zelfwerkzaamheid der massa's? Dat is het tweede meningsverschil tusschen de bovenste laag der partij en de arbeiders-oppositie. De kwestie van de bureaucratie werd op 't 8e Sowjet-congres in bespreking genomen, maar buitengewoon oppervlakkig behandeld. Hierbij worden we evenals bij de betekenissen der vakverenigingen op een verkeerd spoor gebracht. Hier grijpt de strijd ook dieper in. De kern ligt hier:

Welk stelsel van bestuur verzekert de grootste vrijheid aan de scheppende kracht der arbeidersklasse in 't tijdperk, waarin de grondslag van het communisme, van de arbeidersstaat, gelegd moet worden?

Het stelsel van bureaucratie staat instellingen of het stelsel der breedste, praktische zelfwerkzaamheid der arbeidersmassa's? De vraag van 't stelsel van bestuur is de strijd van twee elkaar uitsluitende grondbeginselen. Bureaucratie of zelfwerkzaamheid? Men wil echter de strijd anders stellen, namelijk door de vraag te stellen: Hoe maken we het Sowjet-apparaat weer tot een levend organisme. Dus dezelfde verschuiving van de kwestie, als bij de betekenis der vakorganisaties.

Het moet echter duidelijk en met beslistheid gezegd worden. Met halve maatregelen bereiken we niets. Met de opheffing der oneenigheid tusschen de leiders, het bestuur, de plaatselijke organen, met zulke kleine, onwezenlijke veranderingen, als verplaatsing der ver-

De partij heeft 1098 boerenaf-deelingen en 83 stedelijke organisaties. Het totaal ledental bedroeg 31.363, waarvan 22.879 (73%) boeren en 8844 (27%) in de steden. Van deze waren echter slechts 4951 (16%), van 't totaal aantal leden) loonarbeiders.

Ook de volgende getallen zijn interessant. In 16 groote steden zijn 26700 arbeiders in de vakbeweging. In deze steden telt de C. P. 3760 leden. In de vakbeweging ziten dus plm. 1200 C. P.-ers. Maar de C. P. over 't heele land, telt 10.000 leden meer, dan de heele vakbeweging.

Ook hieruit blijkt ons, dat de Bulgaarsche C. P. geen proletarische, maar een boerenpartij is. Dat is een klein-burgerlijke.

Geen wonder, dat de revolutionaire fabrieksproletariats met deze C. P. niets kunnen beginnen. Revolutionaire scholing tot overname der productie wordt hun niet bijgebracht. Sinds een paar jaar had reeds een kleine kern klassebewuste proletariats de strijd tegen de verburgerlijking gevoerd. Geen wonder, dat ze nu zonder vorm van proces er uit geest werden. Het weekblad „Iskra“ (De Vonk), dat ze reeds twee jaar uitgaven, is nu veranderd in een twee maal per week verschijnend blad.

De uitwerping uit de C. P. en de consolidatie van de linker groepen in verschillende landen, voerde zoo ook hier tot de vorming van een K. A. P.

Volgend schrijven, dat we dezer dagen ontvingen, moge daar getuigenis van afleggen.

SOFIA, 10-12-'21.

Waarde Kameraden!

Onder voortdurende arbeid en taaië strijd tegen de klein-burgerlijke partij der „enge socialistena“ (Bulg. C.P.) en de opportunistische 3e Intern. hebben wij onze links-kommunistische groepen geestelijk en organisatorisch in zoo verre gevestigd, dat het ons reeds mogelijk is, tot de oprichting van onze K. A. P. van Bulgarije over te gaan. We hebben daarom besloten, onze, sedert deze zomer voorgenomen, eerste constituerende conferentie te houden. Zij wordt gehouden op 7, 8 en 9 Januari '22 in de textielstad Sliven. De voorloopige agenda luidt:

1. Verslag over de toestand en de werkzaamheid der afdelingen.
2. Beginsel-verklaring.
3. Politieke organisatie.
4. Taktiek.
5. Bedrijfs-organisatie.
6. Internationale verbandingen.
7. De pers.
8. Verkiezing besturen.
9. Rondvraag.

Wij nodigen u hiermee uit aan onze conferentie deel te nemen.

Met komm. gr.
't Bestuur der L. Komm. Groepen
van Bulgarije.
(Volgt onderteekening.)

*) Dit doet ons denken aan Brandler, de eere-voorzitter van 't 3e congres der 3e Int. Deze verklaarde met een staalgezicht voor zijn recht, dat de dictatuur van 't proletariaat op de bodem van de huidige Duitse grondwet mogelijk is. Hij deed niets onwetigs.

antwoordelijke arbeiders of het tusschenvoegen van partijgenooten in het Sowjet-apparaat wordt niets veranderd. In dat apparaat passen de kommunisten zich onwillekeurig aan het algemeene systeem der „burokratisering“. Hun kommunistisch beginselen lijden schade temidden van de geest der vreemde overloopers uit de bourgeoisie. Ze worden door deze vreemde geest beïnvloed. Dat is geen „demokratisering“. Dit voert er niet toe, dat het Sowjet-apparaat weer een levend organisme wordt.

Het gaat er niet om, dat ieder kind in Sowjet-Rusland weet, dat men de breedte arbeiders- en boerenmassa's en de geheel onbeleidende krachten zelfs tot de opbouw van het economische leven van de arbeidersstaat oproept. De taak is veel duidelijker. M. a. w. Het initiatief der arbeidersmassa moet gewekt worden!

Maar wat wordt er voor gedaan, om haar de zelfwerkzaamheid te vergemakkelijken, haar daartoe aan te moedigen, op te wekken? Niets! Integendeel. Het feit is, dat men op iedere vergadering de arbeiders en arbeidersvrouwen toeroept: „Wekt nieuw leven! Bouwt! Helpt de Sowjet-moed! Maar probeert de massa of een groep arbeiders of arbeidersvrouwen dan, deze oproep ter harte te nemen, in werkelijkheid, in praktijk om te zetten, dan gevoelt een of ander burokratisch organisme zich gepasseerd en haast zich, de ijverige, uit zijn overtuigend handelende arbeider flink op de vingers te tikken. Ieder p.g. kan zich een dozijn van zulke gevallen herinneren, wanneer de arbeiders zelf een keuk, de toesoer van hout enz. organiseerenden wilden. En zoo stierf telkens de levendige, onmiddellijke belangstelling aan de zaak, weg door op 't sleptouw houden van zulke initiatief-voorstellen en door de uitwerking der stomme letter-aanbidding van

Communisme in het Oosten.

De C.P. in Nederland en de Derde Internationale in 't algemeen, heeft vaak voorliefde getoond om de aandacht van 't West-Europeesche proletariaat te leiden, door het acties in Azië of andere werelddeelen voor te spiegelen.

De K. A. P. ontkent niet de snelle verproletarisering van alle landen der wereld. Zij ontkent niet dat het communisme op de wereld zal gebracht worden door een wereldveldslag tegen het internationale industrie- en bankkapitaal. Maar zij wil niet die groote waarheid verdoezelen, dat de strijd hier en daar en beslissend zal zijn in de oude kapitalistische landen van West-Europa en in Noord-Amerika. Hier, en in elk land, in elke stad, in elke fabriek zal de revolutie gemaakt worden.

Als wij dus spreken over Azië, enz. is het om de bewuste revolutionaire arbeiders een kijk te geven op het heele toekomstige gevechtfront, ook op de uiterste vleugels, en de half- of geheel onbetrouwbare hulpgevers.

Ziehier nu twee berichten uit het radicaal-liberale Engelsche weekblad „The Nation“:

„Afghanistan eindelijk onafhankelijk verklaard bij 't verdrag van Dobbs. De Emir verliest zijn subsidie, Engeland het recht om de invoer van wapens door ndie te verbieden en er douanerechten op te heffen. De kleine grenswijziging is in 't voordeel van Afghanistan. De rooverij der grensstammen zal door Engeland en Afghanistan samen tegengegaan worden. De waarde van dit verdrag is een kwestie van vertrouwen en die hangt weer af van de verhouding t. o. v. Sowjet-Rusland. Zeker er zullen geen Russische consulaten te Candahar, Jalalabad en Ghazni mogen zijn. 't Zou echter heel wat beter zijn als er een volledige overeenstemming met Rusland kon verkregen worden.“

Bertrand Russell, de bekende wijsgeer en schrijver o.a. van „Roads to Freedom“ (Wegen naar de Vrijheid) schrijft 10 December over zijn lessen in Peking. „Na eenigen tijd aan vraagstukken van zuiver wijsgeerigen aard besteed te hebben, begonnen wij sociale kwesties te behandelen, die hen veel meer interesseerden. We hadden levendige debatten over Communisme en Bolsjewisme, waarbij de meeste studenten van meening waren dat China morgen aan den dag Communistisch kon en moest worden.“

De eenheidsresolutie van de C. P.

We lezen in „De Arbeid“:

In opdracht van de gecombineerde besturenvergadering der organisaties, aangesloten bij de Plaatselijke Federatie v. Fabrieksarbeiders enz. te Rotterdam, verzoek ik aandacht voor de volgende kennisgeving:

„De besturen der bij de Plaatselijke Federatie b. g. n. aangesloten vakgroepen, in vergadering bijeen op Dinsdag 6 Dec. '21, kennis genomen hebbende van de besluiten die opzichts onze vakbeweging zijn genomen op het congres der Communistische Partij medio November I.I. te Groningen gehouden, besluiten unaniem.

de reussachte papieren decreten, die ieder logisch verder denken, ieder menselijk gevoel, dood n.

Daar, waar onder de vurige bemoeiingen van een of andere arbeider een volkskeuken slagen kon of de houthoover mogelijk was, kwam een „weigerung“ door de bureaucrat, omdat men in 't centraal-apparaat geen materiaal tot inrichting van een volkskeuken ter beschikking had, of geen paarden voor de toevoer van hout. En hoeveel bitterheid over deze domheid, die bureaucratie, hoopt zich in de harten der arbeiders en arbeidersvrouwen op na zulke ervaringen. Als zij dit zien en weten, dat, als zij slechts 't recht en de mogelijkheid hadden zelfwerkzaam en zelfhandelend te mogen handelen, zij deze zaken allang in 't reine hadden gebracht.

Door zulke weigeringen verdwijnt het initiatief, de scheppingswil sterft af. Want, zoo zeggen de weggestuurde arbeiders. Als 't er zoo bij staat, moeten „de beambten ook maar zelf voor ons zorgen“. Daaruit ontstaat een schadelijke splitsing van de massa-wil der arbeiders en de Sowjet-beambten, waarvan nu alles afhangt. Daarin ligt echter juist het helle kwaad!

Maar wat doen onze bovenste lagen der partij? Trachten zij de wortel van het kwaad te vinden en openlijk te erkennen, dat het het doorgevoerde systeem zelf is, waaraan wij lijden? De Sowjets hebben de zelfwerkzaamheid der massa's niet alleen niet aangespoord, maar doodden haar. Dit openlijk erkennen, dat doet onze partijleiding niet. Integendeel. Inplaats van er naar te zoeken, hoe men het initiatief der massa, dat zeer gemakkelijk onze Sowjet-organen kan binnenstromen, onder volkomen zekere, bepaalde voorwaarden, bevordert, wordt onze leiding plotseling de verdediger van de helden der bureaucratie.

slechts dan leden der C.P. tot het lidmaatschap toe te laten, indien dezen op hun woord en eer als revolutionairen strijder verklaren in te stemmen met het doel en de onafhankelijkheid onzer beweging. Zij zich onthouden van elke systematische poging, onze vakbeweging als hijwagen linner politieke partij te ge- en misbruiken.

Zij zich verklaren tegen de z.g.n. „eenheids-resolutie“, welke werd aangenomen op genoemd congres, en dus redelijkerwijze wij hen als medestrijders, insteed als indringers en tegenstanders kunnen begroeten.“

Wij verzoeken van bovenstaande goede nota te willen nemen. Het geldt ook voor hen die reeds lid van onze organisatie zijn, daar wij vast besloten zijn deze, ons door de omstandigheden opgelegde handelwijze, ten uitvoer te brengen.

Namens de besturen voorn.,
J. v. RIJSEL,
Secr. der Pl. Fed. Rotterdam.

Liefdadigheid of Hulp?

De overgevoeligheid is geen eigenschap van het proletariaat. Slechts dweperij, warhoofden, burgerlijke kunstenaars en ijdele leiders trachten de arbeidersklasse ervan te doortrekken. Waarbij de verburgerlijking en het lomp-proletariaat dapper meehelpt. Overgevoeligheid hoort bij een ondergaande klasse, evenals liefdadigheid. Want liefdadigheid is het sussen van eigen gewelen, een voldoen aan eigen opwellingen zonder zich rekenschap te geven van wat men doet. Liefdadigheid is individualisme en egoïsme.

De Europeesche liefdadigheid werkt dit jaar met volle kracht, b.v. in Rusland. Daar moeten 20 miljoen menschen geholpen worden, en men helpt er 300.000. Moet daar na de arbeiderspartij aan mee doen? Moet het proletariaat nu ook zijn geweten sussen en zijn kwartje of rijksdaalder of trouwring geven? „Het geld dat stom is, maakt recht wat krom is!“ Dit geldt vooral onder het proletariaat: als men te beroerd is voor een sympathie-staking, sloopt men zijn geweten den mond door wat gulden te betalen; als men te lamleug is om de bourgeoisie te ontfeigen, die de schalbewaarder van het proletariaat is, maakt men zich wijs dat men zijn plicht doet door eenige miljoenen voor hongerend Rusland bijeen te brengen. Niets dan egoïsme, want men helpt niet, men maakt zich zelf alleen wijs dat men helpt.

Nansen wist beter; die richtte zich tot den Volkenbond, tot de regeringen. Maar Nansen kon dan ook rekenen. Laten wij het ook eens probeeren. Als men 't persoon, die geen kleeren en geen eten heeft, gedurende 4 wintermaanden in 't leven wil houden, hoeveel zou dat wel kosten? Toch wel f 50 zeker. Voor 20.000.000 menschen wordt dat dus 1 miljard. Dat brengt het proletariaat niet bij elkaar, ook niet in bondgenootschap met de burgerlijke liefdadigheid! Maar door er aan mee te doen maakt men de arbeiders en de goedge, kortzichtige elementen der bourgeoisie wijs dat men wat doet, dat men helpt. En inderdaad helpt men zich zelf alleen van den wal in de sloot! Men

De bureaucratie is de directe ontkenning van de zelfwerkzaamheid der massa. Hij die het beginsel der zelfwerkzaamheid als de grondslag van het bestuursstelsel der arbeidersrepubliek neemt, die er naar streeft de massa door aanmoediging tot zelfwerkzaamheid in 't bestuur te trekken, kan in de bureaucratie geen goede en kwade zijden zien, maar moet duidelijk en eenvoudig dit ondeugdelijke stelsel volkomen afwijzen.

Het verschijnsel van de bureaucratie is, naar p.g. Sinowjew verzekert, door onze ellende ontstaan, en is niet de afschaduwing van de blinde „ondergeschiktheid“ der militaire besturen, zooals anderen zeggen? Het heeft echter een diepere grond. Zij vloeit uit dezelfde bron voort, die ook onze onbestendige, in twee tegengestelde grondbeginselen gesplitste politiek schept. En wel met betrekking tot de houding tegenover de vakverenigingen:

Door de groeiende invloed op de Sowjet-organen van verschillende sociale groepen der bevolking, wier geest niet alleen vreemd staat tegenover de taak van 't proletariaat, zijn elementaire pogingen, maar ook tegenover het communisme.

De bureaucratie is de zweep, die zelfs het invendige van onze partij kapot maakt, de bron, die haar doorsijpelt en de partij, zooal als de Sowjet-organen, door en door bederft en uithoelt. Dit wordt niet alleen door de arbeiders-oppositie waargenomen, maar ook door vele denkende p.g., die tegenover onze groep staan.

Dat het initiatief der partijmassa ingekort is, zou te begrijpen zijn uit de atmosfeer van burgeroorlog. Maar het initiatief van de partijleden is volkomen afgesneden. Ieder zelfstandig begin, zelfs een nieuwe gedachte, die aan de censuur van het leidende partij-

maakt n.l. van het strijdbaar proletariaat een verzameling klagenende oude wijven!

Neen, kameraden, verdoeft uw klassestrijdige gevoel niet! Besef dat zonder of met uw liefdadigheid 20 miljoen menselijke wezens in Rusland op de gruwelijkste wijze kreupelen! Dat andere duizenden, Duitse klasse-strijders, die u nog nader staan, gejaagd en gemarteld worden, en ook hun families omkomen van gebrek! Dat hetzelfde gebeurt in Spanje! In Servie! En telkens meer over de heele „bescaafde“ wereld! Hamert hier in uw hooften dat dit de chronische gruwelen van het kapitalisme zijn! Dat uw steun-acties — verbleekt zij het woord! — daaraan niets veranderen, integendeel dat die zijn als een besmettende plaaster op een groote etterende wond! Hoopt de haat in uw harten op! Zet uw woede dat gij, arbeiders der wereld, deze dingen moet aanschouwen. Ijdellijk en hulpeloos aanschouwen, om in een Daad! Maskt een einde, een kort einde, aan het kapitalisme, dat niets meer dan gruwel en smarten over het mensdom kan brengen!

Onder het Zoeklicht.

Het stelsel van productie-vernietiging.

De rubriek suikeraandeelen ondervond „den gunstigen invloed van het reeds elders in dit blad vermelde bericht, dat van de Cubaansche regering een wetsontwerp is uitgegaan, hetwelk de vernietiging beoogt van de 1.2 miljoen ton suiker uit denouden oogst welke nog onverkocht bleeven.“ (N. R. Ct. van 11 Dec.: Schetsen van geld- en fondsenmarkt.)

Kommunistisch Ministerie.

„Veel partijgenooten hebben gezegd, dat zij alleen van een raden-regering deel kunnen uitmaken, maar niemand heeft getracht, deze bewering te motiveeren. Men kan haar ook niet bewijzen. De Kommunistische Partij kan van elke regering deel uitmaken, die het kapitalisme ernstig wil bestrijden.“ (Karl Radek aan de K. P. D.)

De nieuwe Russische Staatsbank.

„Voor dadelijk opeischbare gelden, aan de instelling toeveertrouwd, wordt een rente vergoed van 5 à 6 pCt. per maand, zoodat het merkwaardige geval zich voordoet, dat men in het niet-kapitalistische Rusland thans een jaarlijksche rente kan maken van 60 à 72 pCt. (N. R. Ct. van 18 Dec.: Schetsen van geld- en fondsenmarkt.)

Ook een middel om massa-partij te worden.

„We mogen (ook) niet vergeten, dat de sleunebeweging voor Sowjet-Rusland, waarin onze partij voorstaat en die, voor zoover ze nu door veel wijdere kringen dan de onze wordt ondernomen, vrijwel geheel door het initiatief der C. P. is opgezet, aan de partij op verscheiden plaatsen nieuwe sympathien heeft doen verwerven.“ (D. K. Winter in de „Nieuwe Tijd“ van 20 Dec.)

bestuur ontsnapt is, wordt als „ketterij“ beschouwd, voor 't verbreken der partijdiscipline uitgekeerd, voor een poging om inbreuk te maken op de rechten van het partijbestuur, dat alles „vooraf“ zien moet, om dan alles „vast te stellen.“ En is het niet „voorgescreven“ dan . . . . . wachten!

Te zijner tijd zal het bestuur er over denken, zal voorschrijven, vaststellen, en dan kan ieder arbeider „zijn initiatief“ binnen streng afgebakende banen ontwikkelen.

Het wezen der bureaucratie, haar nadeel, ligt niet alleen in 't op sleptouw houden, de tijdverspilling, van de bureos, waarvan de p.g. zich kunnen overtuigen. Zij voert ook de strijd van „het maken van het Sowjet-apparaat tot een levend organisme“, omdat zij er onmiddellijk belang bij heeft. Het blijkt ook, dat de bureaucratie de oplossing der vraagstukken niet door de uitwisseling der gedachten beproeft, niet het levende, onmiddellijke initiatief van de betrokkene volgt, maar door middel van het formeel recht „van boven“. Iemand of een heel kleine commissie, waarin de be, trokken dikwijls in 't geheel ontbreken, aan te wijzen die alle kwesties beslist. Een of andere derde beschikt over ons lot . . . . . dat is het ware wezen der bureaucratie!

Tegenover het groeiende lijden der arbeidersklasse, ontstaan in de wanorde van de overgangstijd, toont de bureaucratie zich biezonder zwak en machteloos. Het wonder van begeestering in de verheffing van de scheppende krachten en van het arbeidersbestaan kan alleen het levende initiatief der arbeidersmassa's opwekken, als het niet belemmerd wordt bij iedere stap van hare heilige heerschappij. Zonder „verlof“ en

Met de strop.

Waarvoor denk je eigenlijk, dat je op de wereld bent, kameraden? Om van 't leven te genieten? Om van je leven wat te maken, om je te ontwikkelen? Om met je vrouw, voor je kinders te leven, om daarvoor te werken? Als je dat denkt, dan heb je 't mis!

Waarvoor is je vader op de wereld, die zich een halve bechel of een ronde rug heeft gesjouwd met de korven met klossen of met pijpen? Waarvoor gaat je jonge zuster die'scheeve schouders heeft gekregen tusschen de dromstomachines, 's morgens met de koffiebus en een stuk brood, de poort in? Waarvoor zit jij de heele dag tusschen de getouwen te springen? Waarvoor draagt je broer het apenpakje? Voor de winst van het kapitaal!

Dat is misschien ook nieuws voor je, je hebt van je leven al wel zóóveel geleerd, dat je dit weet. Je weet wel, dat jij en je kameraden en je vrouwen en kinderen een ellendig slaven leven leiden. En je bent er niet mee tevreden. Je hebt wel eens gestaakt misschien, om 't een beetje beter te krijgen. Of „rood“ gestemd, je wilt het wel anders hebben in de wereld. Maar, heb je geleerd hoe 't anders kan komen? Op welke manier?

Er zijn schijnbaar twee manieren, die je kunt gebruiken. De eerste is verkeerd. Je weet dat er menschen zijn die zich „arbeidersleiders“ noemen. Zeer geleerde menschen, soms. Soms ook maar schreeuwers. Die willen 't voor jullie opknappen. Je moet bij de verkiezingen en hen stemmen. Dan zullen ze in de Kamer en in de Staten of in de Gemeenteraad voor jullie vechten. Met de mond, natuurlijk. Of je moet lid worden van een vakvereniging waarvan zij de leiders zijn. Of, als ze nog geen leiders zijn, dan moet je de oude er uitgooien, want die verraden jullie. En je moet hen er in kiezen, als leiders. Zij zullen dan met je broodheeren conferenties houden, in loonraden of commissies van overleg gaan zitten, onderhandelen over een cent per uur meer of minder, stakingen proclameren (als 't niet anders kan), enz. Zij zullen voor je denken, voor je praten, je oproepen om te demonstreeren, je zeggen wanneer je niet moet staken en wanneer wil, en wanneer je weer aan 't werk moet gaan.

Kortom, op deze manier zou je dan bevrijd worden door je leiders.

De andere manier is, dat je 't zelf doet. En deze manier zal je moeten leeren. Je zult het zelf moeten doen. Het kapitalisme heeft zichzelf in een toestand gebracht, die onhoudbaar is. Hoewel we er hier in Holland tot nog toe maar weinig van merken, thans komt ook hier de crisis. Het kapitalisme is ook hier zeer machtig. Het zal zich met alle macht zoeken staande te houden. Het zal met alle geweld probeeren de winst te behouden. De arbeidsloozen zullen naar beneden gedrukt worden. Jullie zult langer moeten werken. De werkloosheid zal zeer groot worden. Het kapitaal zal u geeselen totdat je het naar de keel vliegt.

Weet gij nog niet wat u te doen staat? Gij kunt het alleen niet. Maar gij hebt duizenden, miljoenen kameraden. Hun eigen leiders zullen hen

„voorschrijven“. De Marxisten, speciaal de Bolsjewiki, waren er sterk in, dat ze steeds tot een niet zoo snelle, onmiddellijke opmarsch der beweging aandrongen*), in plaats van er naar te streven, het proletariaat onder zulke voorwaarden te brengen, waarbij de mogelijkheid geschapen zou zijn, zijn revolutionaire wil te versterken of zijn scheppende bekwaamheden te ontwikkelen. Het initiatief der arbeiders is absoluut noodzakelijk. Er wordt hun daartoe echter geen vrijheid gegeven. De angst voor kritiek, vrijheid van gedachten, met het stelsel van bureaucratie vervlochten wordt bij ons soms tot een karikatuur.

Ondertusschen, wat is het voor een zelfwerkzaamheid zonder gedachtenvrijheid? De zelfwerkzaamheid ontwikkelt zich toch niet alleen in een bepaald initiatief, in de arbeid, in handelings, maar nog meer in het zelfstandige gedachtenwerk (ontwikkeling van de zelfbewustheid). Men is bang voor de zelfwerkzaamheid der massa's, is bang voor de scheppende kracht der arbeidersklasse en nu daarvoor de vrijheid van ontwikkeling te geven. Men vrest de kritiek, men heeft opgehouden, de massa's te vertrouwen. Daar spruit onze bureaucratie uit voort. Hier hebben we nu, waarom de arbeidersoppositie overtuigd is, dat de bureaucratie onze vijand, onze zweep en 't grootste gevaar voor het bestaan van onze partij zelf is.

*) Deze tactiek volgden de opportunisten eeuwenlang.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN.

REDACTIE: Transvaalkade 105bis Amsterdam
ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50 per halfjaar. Losse Nummers . . . 5 Cent

Aan de Arbeiders en Arbeidsters der geheele wereld.

Sinds in October 1917 de Russische arbeiders en boeren, onder leiding der Bolsjewiki, de kapitalisten, de grootgrondbezitters en de generaals verjoegen, de staatsmacht verbrijzelden en zich hun eigen radenmacht schiepen, om onder bescherming daarvan de Russische volkshuishouding opnieuw te organiseren, toen hoopten de onderdrukten der gansche wereld, dat ook voor hen het uur der bevrijding geslagen had.

De industrie-arbeiders der geheele wereld hoopten, dat de golf der revolutie als door een wonder van Oost naar West door alle landen zou jagen, dat ze de kapitalistische overheersching ten val zou brengen en de schatten der aarde in handen van de arbeiders-klasse zou brengen.

In deze hoop zijn de arbeiders tot heden bedrogen geworden. Zij zijn door hun leiders, door hun eigen organisaties, door hun eigen partijen bedrogen geworden.

Zij hebben zich zelf bedrogen. Vele duizenden arbeiders in de geheele wereld hebben gestreden tegen den imperialistischen oorlog, tegen den wilden chaos der ineengesloste kapitalistische orde, tegen de duurte en den hongere, tegen de willekeur en de begeerigheid der rijken, tegen hun officieren, rechters en politici. Duizenden zijn in dezen strijd doodgebloed. Maar honderdduizenden volgden langzaam, aarzelend en onzeker.

En miljoenen bleven zonder bewustzijn van hun toestand, zonder bewustzijn van de groote historische taak hunner klasse, nl. door eigen handelen het bankroete kapital, dat de wereld en de menschen vernietigt, ten val te brengen, zijn geweld door geweld te breken en de uit haar voegen geraakte wereld opnieuw op te richten.

Intusschen heeft het kapital de adem-pauze, die de arbeiders het gelaten hebben, benut.

In geen enkel opzicht heeft de bourgeoisie van haar wapens afstand gedaan, noch van politie, van gevangnissen of militarisme. In bijna alle landen heeft zij zichzelf bewapend en de arbeiders ontwapend. Maar een ander wapen dat verschrikkelijker is dan alle machingeweren en tanks wendt de bourgeoisie thans met grooter bekwaamheid dan ooit aan;

HET DEMOCRATISCHE BEDROG.

In haar parlementen heeft de bourgeoisie zich een apparaat geschapen, waarmee ze het gewelddadig karakter van haar heerschappij voor de arbeiders verborgt.

En dit bedrog is reeds lang op economisch gebied uitgebreid. De bedrijfelijke gedachte van de zoogenaamde economische democratie breidt zich overal uit en is belichaamd in het internationale arbeidsbureau van Genève.

Het heeft geen ander doel dan bij de arbeiders het bewustzijn van den klassenstrijd te vernietigen, opdat de kapitalisten ongestoord hun klassenstrijd tegen de arbeiders kunnen doorvoeren en daarbij nog de hulp van de arbeidersorganisaties en hun leiders zelf kunnen winnen.

Daarin ligt het grootste ongeluk van de arbeiders-klasse, het grootste struikelblok voor de sociale revolutie; nergens zijn de arbeiders gewend zelf na te denken en zelf te handelen. Bij miljoenen zelf zij in alle landen georganiseerd in partijen en economische bonden, waarin alles aan de leiders, aan de vertegenwoordigers in het parlement en aan de vakverenigings-bureaucratie overgelaten wordt.

Hier knoopt de bourgeoisie haar democratische bedrogsmethoden op politiek en economisch gebied aan. Daar de arbeiders zich op hun leiders verlaten, zijn zij verlaten; het kapital palmte deze leiders in door geld, door levensgemakken, door zoogenaamde eerbetoon, door rekening te houden met hun machtsgevoel; het maakt hen tot zijn eigen machts-officieren en onder-officieren.

Zoo worden de arbeiders door hun eigen organisaties, door hun eigen „vertegenwoordigers” met gebonden handen aan het kapital uitgeleverd.

Zij hebben den vijand in eigen geleiden en weten het niet. En daardoor zien wij hoe tegenwoordig de groote arbeiders-organisaties van alle landen gespannen zijn in dienst van een kontrarevolutionaire opgave: de wederopbouw van het internationale kapital.

De 2e Internationale en de sociaal-democraten van alle landen, de Amsterdamse Internationale en de vakbonden van alle landen, zij zijn openlijk en konsekvent kontrarevolutionair.

Zij hebben tot hun program de wederoprichting van het op winst berustende productieproces en de onvoorwaardelijke onderwerping van de arbeiders voor dit doel.

De Internationale 2 1/2 heeft daartoe den moed niet gevonden: de onafhankelijken van alle landen willen het onvereenigbare vereenigen: de wederopbouw van het kapital met de bescherming van de arbeiders tegen uitwassen. Met sociaal-politieke en dikwijls bijna revolutionaire phrasen maken zij de arbeiders dom in het belang van het kapital. Hun vereeniging met de 2e Internationale is voltrokken door de vakbonden van de Amsterdamse Internationale.

Er is nog een 3e Internationale. Honderdduizenden arbeiders zijn door de zoogenaamde kommunistische partijen in haar georganiseerd. Maar de Moskousche Internationale is niet revolutionair: zij begon als opwekkende fanfare, zij zwakte af naar de principieele aanwending van de parlementen, d.w.z. ter ondersteuning van het democratische bedrog, zij dwingt haar medeliden in de Amsterdamse vakbonden te blijven en daarmee de leugen van de gemeenschappelijken arbeid der klassen te ondersteunen.

Deze 3e Internationale is stoffelijk en geestelijk afhankelijk van de Russische kommunistische partij.

Van dezelfde partij dus, die nu als regerende partij in Rusland openlijk het kapitalisme invoert, den handel vrijlaat, de privaatsbanken weer laat werken en zoolang zij regeringspartij is, het Europeesche en Amerikaanse kapitalisme met rust moet laten, opdat het ongestoord aan de Russische boeren industrie-werktuigen kan leveren. Wanneer daardoor de Russische kommunistische partij als regering een zakelijke kapitalistische, d.w.z. kontra-revolutionaire politiek drijft, dan geeft ze weliswaar toe aan de noodzakelijkheden, die

UITGAVE K. A. P. N.

Heden bij ons verschenen: **DE „ALGEMEENE ARBEIDERSBOND”.** (Revolutionaire Bedrijfsorganisatie's) vertaald door H. GORTER.

verkorte inhoud: De oude organisatie (de Staat, partijen, Vakvereen.) De Raden als prolet. organisatie. De bedrijfs-organisatie. De Algemeene Arbeidersbond (A. A. B.) Centralisme-Federalisme. Massa en leiders. De A. A. B. en de dictatuur. A. A. B. en partij. De A. A. B. en Vakvereenigingen. Cellen-taktiek. A. A. B. en syndicalisme. A. A. B. en 3e Internationalen.

PRIJS 20 CENT. PER POST 22 CENT. Toezendingen en ontvangst van het bedrag door P. Coerman, Joz. Israëliaan 16, Bussum.

een gevolg zijn van de Russische toestanden, maar zij keert zich tegelijkertijd tegen de belangen van de arbeiders der gansche wereld, d.w.z. tegen de proletarische revolutie.

En in de 3e Internationale heeft zij geen tegenwicht tegen deze politiek geschapen, maar zij heeft integendeel als onbestreden heerscherde partij de geheele Internationale ingesteld op haar regeringsbelangen.

Daardoor zijn de officiele kommunistische partijen, afdelingen der 3e Internationale, thans niet meer dan reformistische partijen met een rijkelijke revolutionaire woordenkraam.

Dezelfde Russische kommunistische partij geeft praktisch ook, gedeeltelijk door de 3e Internationale, leiding aan de vereenigde vakverbonden, die als „Roode Vak-Internationale” in Juli 1921 te Moskou opgericht werd. In werkelijkheid is deze niets anders dan een vereeniging van cellen, die nog bij Amsterdam behoreen en die niets weten te stellen tegenover de nieuwe strijd- en bedrogmethoden van het kapital.

Zoo staan de arbeiders van de gansche wereld zonder revolutionaire Internationale, zonder moderne, tegen den vijand opgewassen, strijdorganisatie, zonder heldere leuzen tegenover het kapital, terwijl het kapital met klaar bewustzijn internationaal samenga — voor alle andere dingen — zich op dit ééne punt concentreert: het proletariaat internationaal naar te werpen en over de lijken van miljoenen arbeiders zijn geachokte heerschappij weer op te richten.

Dezen geheelen toestand heeft de partijdag van de K.A.P.D. (Kommunistische Arbeiderspartij van Duitschland) nauwgezet nagegaan en besloten aan alle arbeiders het volgende te zeggen:

Gij moet internationaal strijd voeren! Gij kunt U zelf nimmer bevrijden, wanneer gij U niet vereenigt en zelf het wereld-historische tooneel betreedt. Gij zijt thans op alle wegen verloren, ver-raden en verkocht.

Gij moet opnieuw onderzoeken of uwe partijen den klassenstrijd voeren of niet en of in het bijzonder de kommunistische partijen, afdelingen van de 3e Internationale revolutionair handelen, of de besluiten van het 3e Moskousche Congres revolutionair zijn.

Arbeiders onderzoekt deze vragen, niet naar de

De Bedrijfsorganisatie is de natuurlijke organisatievorm van het proletariaat.

woorden maar naar de daden. Vraag U voor alles steeds af, of deze partijen er naar streven U eigen oordeel in uw eigen belangen den doorslag te laten geven en of zij u leert voor U zelf te denken en voor u zelf te handelen.

Wanneer gij bij dit onderzoek bemerkt, dat deze partijen niet zijn en niet doen, wat zij behoorden te zijn en behoorden te doen, laat u dan door geen vrees noch door sentimentele gevoelens weerhouden. Weest onverschrokken, neemt uw beslissing, volgt uw gezond proletarisch klasseinstinct en verzamelt u, hoe weinig in aantal ge ook moogt zijn. Verlaat de partijen, die ge als reformistisch, onproletarisch of zelfs verraderlijk herkend hebt. Zoekt en volgt den weg der proletarische revolutie.

Reeds thans hebt ge internationale bondgenooten. De kommunistische arbeiderspartijen van Duitschland, Holland, Bulgarije en Zuid-Afrika bestaan reeds. In Engeland, Luxemburg en Jugo-Slavië zijn arbeiders die zich spoedig bij ons zullen aansluiten. In alle kapitalistische landen zijn vrienden, die onzen weg als juist erkend hebben en voor ons werken.

De grondsteen voor den opbouw der kommunistische arbeiders-internationale is gelegd.

Arbeiders, de beslissing is ernstig. Zij is dringend en staat als vraagstuk voor u allen. Gij moet antwoorden. Vergeet niet dat de bevrijding der arbeidersklasse slechts het werk van de arbeiders zelf zijn kan.

Vereenigt u in de Kommunistische Arbeiders-Internationale.

In het volgende nummer zullen opgenomen worden de richtlijnen betreffende het vraagstuk: „De 3e Internationale en de noodzakelijkheid van de oprichting eener Kommunistische Arbeiders-Internationale”.

DUITSCHLAND. In Aug. 22 pCt. der vakvereenigingsleden werkloos. In Sept. 1.3 pCt.

Revolutionair Parlementarisme:

GEMEENTERAAD DEN HAAG. Aan de orde momentenverordening. De betrokken deskundige wil geen mededeeling doen in openbare vergadering.

De heer Colthof (C.P.) dient een voorstel in, om deze deskundige te hooren in geheime vergadering. Aldus wordt besloten.

De chaos.

De ruw-ijzer productie in Amerika bedraagt 54 pCt. van de capaciteit der hoogovens.

De productie van gewalst plaatijzer was opgevoerd tot 83 pCt. van de capaciteit. Nu echter neemt de productie weer af.

De Rubber-maatschappijen hebben in Londen besloten de productie 't eerste halfjaar van 1922 te beperken.

Van 1 Jan.—16 Dec. '21 zijn in Nederland 2082 faillissementen uitgesproken. (‘t Vorig jaar 1350.)

ENGELAND. Eind Sept. waren van 1.433.000 georganiseerden 212.000 leden werkloos.

Dat is 14.8 pCt. Eind Aug. waren 16.3 pCt. werkloos. (Cijfers afgerond. Centr. Bur. voor Statist.).

In de Cel-Partij.

We willen uit eenzelfde epistel, waaraan we op een andere plaats iets ontleenden, nog wat overnemen. 't Is ook ondertekend door E. Bouwman, een gesneuvelden cellenbouw:

„Ook daar (inzake cellenbouw, Red. K. A.) bestond een eenigszins komische inkongruentie tusschen het-geen werkelijk plaats vond en hetgeen men van de daken schreeuwde te zullen doen. Indien de cellenbouw als punt van inwendige organisatie, en niet als een van openbare discussie behandeld ware, zouden we aan onze tegenstanders niet de gelegenheid gegeven hebben, wantrouwen tegen de kommunistische leden der gemeende organisaties te zaaien.

„Onze partijgenooten hadden door hun optreden en ijver het vertrouwen hunner medestanders moeten verwerven, waardoor hun vanzelf de geestelijke leiding ware toegevallen. Bij de behandeling van gewichtige vraagstukken zouden zij vooraf onderling overleg kunnen plegen over hun houding, waar en wanneer dit noodig zou blijken, zouden zij vertrouwensmannen kunnen aanwijzen om met het P. B. of andere partij-organen in verbinding te blijven. Hiertegen zou niemand bezwaren kunnen aanvoeren.

Het officieele, formeele en stramme karakter, dat men aan deze cellenstructuur heeft willen geven, heeft een-ondig tot reaktie van de andere zijde en tot mislukking geleid” . . .

De brave ondertekenaars wilden dus hetzelfde als Moskou en de leiding der Hollandsche C.P. in de vakbeweging. Zij wilden de vakbeweging in de macht der Partij. Maar taktisch en langs een omweg en niet zeggen, wat je wilt, vooral niet in't openbaar!

De arbeiders mogen niet weten, wat de goeie Partij-kommunisten met ze voor hebben.

„Vanzelf ware de geestelijke leiding toegevallen.” De intellectuele stommers of misleiders spreken hier van „geestelijke”. Zij weten respectievelijk niet of wel, dat het niet om de „geestelijke” leiding, maar om de leiding, ging. De leiding, dit wil zeggen de macht over de arbeiders.

Ze zeggen hier dus nog niet, dat de cellenbouw een tweeledige taktiek in de vakbeweging is. Nl. het revolutionair maken der in de vakvereenigingen georganiseerden en trachten de leiding in, de macht over de vakvereenigingen te pakken te krijgen.

Vooral dit laatste was het hoofdoel. We komen hier op terug.

Alleen moeten we nog oonstateeren, dat Bouwman, tegelijkertijd, dat hij dit ondertekende, tegenover Lansink in de Arbeid beweerde dat het „onafhankelijke” standpunt bij hem zoo veilig was.

Gelukkig, dat zij tot de slotsom komen, dat deze bedrog-taktiek hier „tot mislukking geleid” heeft.

UITGAVE K. A. P. N.

Heden bij ons verschenen: **DE „ALGEMEENE ARBEIDERSBOND”.** (Revolutionaire Bedrijfsorganisatie's) vertaald door H. GORTER.

verkorte inhoud: De oude organisatie (de Staat, partijen, Vakvereen.) De Raden als prolet. organisatie. De bedrijfs-organisatie. De Algemeene Arbeidersbond (A. A. B.) Centralisme-Federalisme. Massa en leiders. De A. A. B. en de dictatuur. A. A. B. en partij. De A. A. B. en Vakvereenigingen. Cellen-taktiek. A. A. B. en syndicalisme. A. A. B. en 3e Internationalen.

PRIJS 20 CENT. PER POST 22 CENT. Toezendingen en ontvangst van het bedrag door P. Coerman, Joz. Israëliaan 16, Bussum.

door hun verraad of door hun onmacht leeren, dat niemand hen kan bevrijden van het uitbuitende kapitalisme, van het moordende imperialisme, dan zij zelf.

Het touw om uw hals, waaraan uw leiders u beloven te trekken uit uw ellende: naar de nieuwe socialistische maatschappij, dat belet u te strijden; dat knijpt u de hals dicht als gij u tegen uw vijanden wilt verzetten. Uw leiders hebben u, terwijl zij spraken van vrijheid, terwijl zij riepen van bevrijding, terwijl zij voor u zouden vechten, u in werkelijkheid er onder gehouden, onder het kapital. Gij kent ook wel de geschiedenis der laatste jaren, kameraden.

Niet dat je door de uitbuiters wordt uitgezogen, niet dat je vrouw en kinderen haast krepereen omdat je werkloos bent, is jouw schande. Maar, dat dit zoo is en niet veranderen kan, doordat je het touw om je hals draagt, en 't zelf betaalt, dat is je schande.

Die roode streep om je hals, kameraden, heb je niet gestolen. Je weet het wel en je schaamt je soms. Ik heb S. D. A. P.-ers hun vuisten zien ballen, toen zij de bulletins lazen, over het neerslaan van de Duitse revolutie. Ik heb C. P.-ers der Centrale in Berlijn hooren vervloeken, toen zij de roode armee in het Roergebied verried. En de leden der vakvereenigingen, geen staking, of er wordt geklaagd over de leiders, die de strijd niet willen en verraad plegen. Ik heb Christelijke propagandisten hooren spreken van „Colijn de Mammonnist”.

En toch, nog altijd laten zij zich leiden. Betalen en dragen zij de strop. En praten onderwijl van strijd.

Kameraden, als je leven iets dat betekenen, dan moet gij u bevrijden van het kapitalisme, dat betekent: strijd! Maar:

Eerst de strop van de hals!

Verraders of spionnen?

De bekende Engelsche leider J. H. Thomas heeft te Londen een aanklacht ingediend tegen drukkers, redactie, uitgever, enz. van „The Communist” wegens smaad-schrift, begaan in artikelen en tekeningen, welke tot strekking hadden hem voor te stellen als een verrader van de arbeidersbeweging.

Daar ziet men nu het verschil tusschen rechts en links. In ons landje doet de C.P. hetzelfde, met dit verschil dat Wijnkoop, Brommert, De Visser en hun nalooers niet hun woede koelen op de rechterzijde, maar op revolutionairen, die de zaak van het proletariaat wat ernstiger en grondiger willen aanpakken, dan zij zelf doen. Zij maken de leden der Kommunistische Arbeiderspartij uit voor spionnen, handlangers van recherche en burgerwacht, en voor alles wat maar uit hun schreeuwerige kelen wil rollen.

Maar wij „linkschen” loopen niet naar de klasse-justitie. Deze belediging, de eenige die men een proletariër kan aandoen, zal zich zelf wreken. Eenmaal, bij den beslissenden strijd van het proletariaat, zal blijken dat zij die 6 Zwolsche kameraden en een onbepaald aantal uit Enschede, voor spionnen uitmaakten, tegenover ons, tegenover de arbeidersklasse, staan. Dan zal het geen belediging meer zijn van kameraden onderling, doch slechts de haat van dien arbeiders-vijand tegen het zelfbewuste proletariaat.

Voor dien dag zal het in Holland wel gaan als in Duitschland, waar de dictatorpartijjes de arbeiders-klasse zoo vergiftigen met spionnage-Wijnkoop heeft in de C.P. dat stelsel al ingevoerd! — met laster en verdachtmaking, dat de opgejaagde leiden van de opstandigen uit Midden-Duitschland, enz. hebben zich schuil houden bij een sociaaldemocratisch arbeider, dan hulp te vragen bij de „Rote Nothilfe” der V. K. P. D.

De latere geschiedschrijvers van het Nederlandsche proletariaat zullen niet aarzelen aan te geven wie het eerst dit gif onder de arbeidersklasse van Nederland heeft gestrooid.

De moraal in de C.P.

De lessen, die de arbeiders-beweging in Nederland kan trekken uit het Congres der C.P. te Groningen, zijn talrijk. Een ervan willen we hier naar voren brengen, omdat ze de moraal raakt, zeker niet de mooiste zijde van het Nederlandsche proletariaat, dat door zijn eeuwenlange verburgerlijking en zijn gebrek aan strijd, d. i. zichzelf-zijn, zedelijk in diepe inzinking verkeert. Wij weten dan ook wel dat de naderende revolutie-ningering ook van de Nederlandsche arbeidersklasse dit anders zal maken, maar een zich zelf aanpakken kan het proces verhaasten. Welnu de moraal bij de C.P. is zoek, wat al mede bewijst, dat die Partij allen samenhang met de arbeidersklasse heeft verloren en rot is van verburgerlijking.

We willen nu niet spreken van dictator Wijnkoop, die zonder eenig bewijs, ja tegen beter weten in, menschen, die zich geheel en zonder reclame aan de arbeiders-beweging hebben gegeven, voor provocateurs uitmaakt.

Noch van beroeps-propagandisten, die moeten meejoelen met den dictator. Noch van Mevr. Holst, die zonder eenig onderzoek, alleen op voorlichting van Wijnkoop (onmiddadelijk na het geval Enschede) eenige eenvoudige verzajnde proletariërs, die ze in't geheel niet kent voor querulanten uitmaakt. Noch van Sterringa, die van een onderzoek terugkomend — dat hij nooit gedaan heeft — zegt: „Die kerels zijn gek”.

Neen, dat zijn maar leiders, die sinds jaren in baantjes vergroeid zijn of met geen arbeiders omgaan. Maar we spreken over de C.P., hare afdelingen hare vertegenwoordigers op dat Congres in Groningen.

Over die 20,25 leden der C.P., waarvan er niet één den moed heeft, om de vraag te stellen of misschien een arbeider wel eens gelijk en een schreeuwend leider ongelijk kan hebben. Die hun eigen klasse neertrappen en verachtelijk vinden. Die menen dat 80 industrie-arbeiders zich door één onbekenden, pas aangewaiden intellectueel, die niets deed — zooals Brommert zei — laten in 'palmen. Die zich laten wijs maken dat in een afd. als Zwolle van 20 man 6 spionnen zitten. Die geen arbeiders meer gelooven, maar wel den politiker Wijnkoop, als hij zegt dat nooit stukken geweigerd zijn voor „De Tribune” en leugen nalenzen uitschreeuw. Die toelaten dat de afdelingsvoorstellen met een snel-treinvaart — zooals een burgerlijk blad schreef — door Wijnkoop worden op zij geschoven. Die hun eigen statuten verwerpen, als een der dictators maar waarschuwend over zijn kin strijkt.

De moraal van die lieden bedoelen wij. En dan zeggen we met diep smart, dat 2000 Nederlandsche proletariërs, die zich nog steeds noemen de voorhoede van dit proletariaat, gedurende 6 maanden blijk hebben gegeven, geen moed, geen eerlijkheid, geen klasse-solidariteit en geen zelfbewustzijn te bezitten.

En de les? De les is deze: de revolutionair, die afziet van zelf onderzoeken en zelf doen, die partij-dictatuur wil en daardoor leidersdictatuur krijgt, is geen revolutionair meer. Is geen echte proletariër meer.

De Machteloosheid van het Georganiseerde Proletariaat.

ZWITSERLAND. In een groot deel der katoenen schoenindustrie is de 8-uren dag afgeschaft. In de Bazelschen zijdenlint-industrie worden de loonen verlaagd. Soms tot 50 pCt.

ZUID-SLAVIE. Het Zuid-Slavische parlement heeft de 8-uren dag afgeschaft.

Verzekering tegen stakingen enz.

De Bond van Patroonsvereen. in Duitschland heeft een nieuwe maatschappij opgericht met bovenstaand doel. „Duizenden ondernemingen op het gebied van nijverheid, handel en landbouw”, aldus het Centr. Bur. v. Statist., zijn er bij aangesloten. De maatschappij betaalt bij staking of uitsluiting 25 pCt. van de niet betaalde loonen.

De nieuwe organisatie van het kapital.

AMERIKA. Een spoorwegmaatschappij slokt een andere op. Wie de namen onthouden wil, noteert: de New-York Central Railroad neemt de Cleveland, Cincinatti Chicago & St. Louis Railway over.

BANKFUSIE. De Bank of Montreal neemt een andere bank in zich op. Zij wordt daardoor tot de grootste bank van Canada met een kapital van 700 miljoen dollar.

WEST-EUROPEESCH IJZERKARTEL. De heeren slavenhouders in de ijzer- en staalindustrie zijn doende hun heele Duitse, Fransche, Belgische en Luxemburgsche in een kartel te vereenigen.

Eenige cijfers.

Volgens cijfers berekenen we naar 't Maandblad van het Centr. Bureau voor de Statistiek:

Arbeidsbeurzen in October '21:	
Werkzoekenden (mannen en vr.)	75.624
Geplaatst	11.465 + 15%
Niet geplaatst	64.159

Werkloosheid:

Hoevelt arbeiders en arbeidsters er nu eigenlijk zonder werk zijn, daar kom je nooit achter. Dat weet niemand. De vakbonden, ambesturen enz. kunnen wel opgeven, hoeveel personen zij als werkloos hebben ingeschreven. Maar het aantal werklozen is altijd veel hooger. Voor ons gemak rond ik de getallen. die 't Centr. Bur. geeft, af. 't Onderzoek strekte zich uit over ruim 385.000 werknemers. Zonder „diamantbewerkers” waren in juli per week in 't heele land als werkloos opgegeven: ruim 21.500. Hierbij waren echter ook, die geen volle week werkloos waren. Door elkaar waren ze echter werkloos 4,5 dag.